

доста е той да знае, колкото е нужно, български и сърбски езикъ и македонското наречие, па покрай това да е безпристрастенъ. Тогава на горното питанье той трѣба да отговори, че Македонцитѣ говорѣтъ български, а не сърбски. Читателтъ ще се увѣри въ това, когато разгледа всичкитѣ точки, въ които Гопчевичъ доказва разликата между българския и сърбския езикъ и съ тѣхъ сравнява макед. наречие. (стр. 251 — 266)

Но прѣди да починъ разглежданieto на тия точки, трѣба да обърнѣ вниманието на читателя върху заблѣжката на Гопчевича (стр. 251), въ която той казва, че отъ сега нататкъ въ тая глава, както и въ останалитѣ, подъ общото име „Македонецъ“ ще разбира Македонцитѣ и Старосърбитѣ.

Подъ Стара Сърбия се разбира оная частъ отъ Косовския вилаетъ, която е на сѣверозападъ отъ Шаръ планина. Но сърбитѣ отъ не отдавно врѣме захваждали и на Македония да казватъ Стара Сърбия, разбира се, съ извѣстна цѣль. Заблѣжката на Гопчевича, че той подъ общото име „Македонецъ“ щѣлъ да разбира Македонцитѣ и Старосърбитѣ (т. е. населението на сѣверозападъ отъ Шаръ планина) е важна. Той има причина да казва тѣй. Тя е: да заблуди читателя. Като му кажешъ, напр., че въ Македонското наречие нѣма опрѣдѣлително наклонение, или друго нѣщо, той ще може да ти отговори: какъ да нѣма! Ето на, Македонцитѣ въ Призренско иматъ неопрѣдѣлително наклонение! Той може да разбира каквото ще подъ името Македонецъ и Македония, а ний ще разбираме само оная страна, която е на югъ и истокъ отъ Шаръ планина, зарадъ която той именно се мъчи да докаже, че е сърбска, защото за населението на сѣверозападъ отъ Шаръ планина (Призренско, Прищинско) той нѣмаше нужда да доказва, че е такъво. Това никой не оспорва.